

4

Ik zeg: 'Zeg.'

Ik zeg: 'Ik ga niet zomaar de straat op.'

Straks hoort mama het!'

Kwaak zegt: 'Je moeder droomt nu.'

Heb ik voor gezorgd.

Ze droomt van een beekje.

Je weet wel: *stroom, stroom*.

En van een harp.

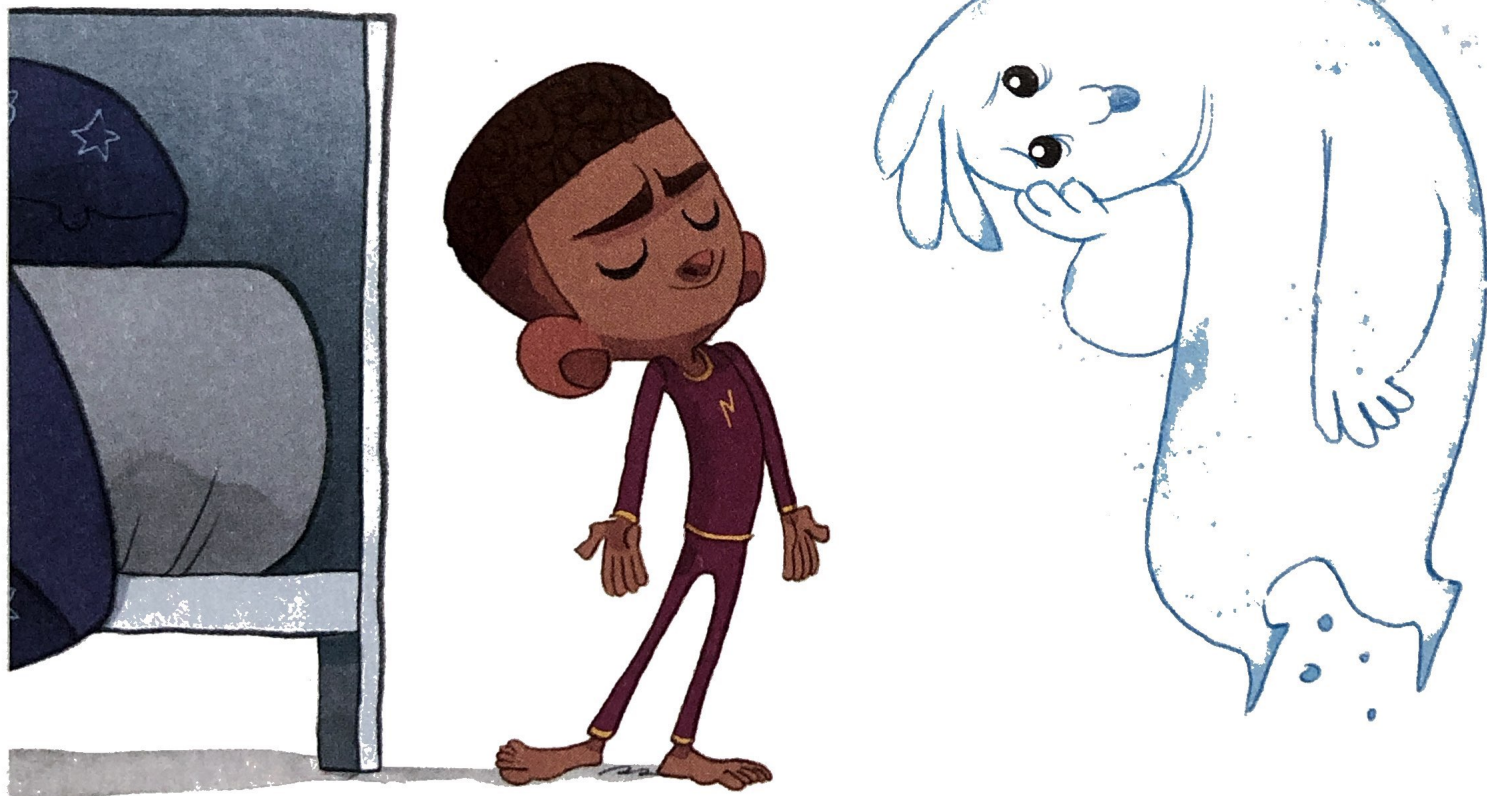
Je weet wel: *pling, pling*.'

Ik denk: oef.

Mama is dol op water en op muziek.

Dan slaapt ze nu dus super-diep.

‘Maar Kwaak,’ zeg ik. ‘Het is nacht!’
Kwaak staat al bij de deur.
Hij draait zich om.
Hij houdt zijn spookhoofd schuin.
Hij vraagt: ‘Zeg je dat, omdat je...
het eng vindt?’

‘Wàt!?’ zeg ik. ‘Eng? Ik vind niks eng!’
‘Als dat waar is,’ zegt Kwaak,
‘dan zou ik maar eens uit dat bed
komen.’

Dus ja,
ik kom uit bed.

5 'Stil!' zegt Kwaak.
Ja zeg, ik doe stil.

Op de trap.

In de gang.

Zelfs nog in de tuin.

Ik fluister:

‘Hou eens op met de hele tijd “sst”
zeggen!’

Straks denken papa en mama dat
het huis leegloopt!’

‘Pff,’ zegt Kwaak.

‘Dat zeg ik,’ zeg ik.

We lopen een eindje door de straat.

Dan blijft hij staan.

Voor het huis van buurman Abdel.

Mama praat vaak met Abdel.

Mama praat met iedereen.

Abdel helpt haar met de tuin.

Maar ik ga dan meestal naar het
plein.

Ik hou minder van praten dan mama.

Kwaak zet zijn spook-armen in zijn zij.
Hij zegt: 'Kijk,
hier woont een man.'
'Weet ik,' zeg ik.
Kwaak zegt: 'En die man heet
Pukkelwokkelbaksteenhompeklomp.'
'Nee,' zeg ik, 'hij heet Abdel.'
'Ja, oké,' zegt Kwaak, 'zo noemen
ze hem.'
'Huh?' zeg ik.
'Huh toch niet zo,'
zegt Kwaak.

‘Wat ik maar wil zeggen:
deze man was dus een haas.
hij scheidt in zijn broek
als hij een hond zag.
Echt.
Hij hoorde WAF
en meteen ging hij trillen.’

